

■ Tayyib Atmaca

Cana Kıyan Gelsin

*Kanaat hırkasın geydim, selâmet başını çektim
Melâmet gömleğin biçtim, ârif olup giyen gelsin*

Vicdanı cepte taşıyan gözyaşını nasıl silsin
Eğrilerle düşüp kalkan doğruları nerden bilsin
Kendi kendini bilmezler meclisimizden çekilsin
Bir ayna gibi yüzüme bakmayanla işim yoktur

Endazesiz konuşana sözümü tartıp söyledim
Zengin sofrasından kaçtım yoksullarla soğan yedim
Hem karnım hem gönlüm doydu her hâlime şükür dedim
Yalan dünyadan elini çekmeyenle işim yoktur

Tacımı ateşe attım nefis heykelimi yıktım
Beş kez huzuruna çıktım el bağlayıp boyun büktüm
Gözümü toprağa diktim benden bana yağmur döktüm
Kendi bendini taşıyıp yıkmayanla işim yoktur

Yokluk hırkasın giymeden hayra şerre akıl ermez
Dünya kadar varı olsa azalır diyerek vermez
Başını gökte gezdiren gönlünü toprağa sermez
Bir gün insan çarsısına çıkmayanla işim yoktur

Dostu bağdan kovaladım vermedim salkım üzümü
Beni bende görmeyince cana çevirdim gözümü
Bu dünyada yanmak için körüklüyorum közümü
Aşkı için harmanını yakmayanla işim yoktur

Yâr hasretiyle yanmayan turnalarla haber salmaz
Mertler ile düşüp kalkan namert kapısını çalmaz
Dost yurduna hicret eden kara kışta yolda kalmaz
Aşkı için gönül teri dökmeyenle işim yoktur